USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **F. O.,** proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, v řízení o návrhu žalobce ze dne 16. 4. 2012 na obnovu řízení směřujícího proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2012, č. j. Na 62/2012 - 5,

takto:

I. Návrh žalobce ze dne 16. 4. 2012 na obnovu řízení směřujícího proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2012, č. j. Na 62/2012 - 5, **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Usnesením ze dne 12. 1. 2011, č. j. 6 Ans 10/2010 – 36, Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2010, č. j. 9 Ca 370/2009 - 12, z důvodu neodstranění vad kasační stížnosti žalobce.

[2] Podáním ze dne 18. 2. 2011 výslovně adresovaným Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal obnovy řízení proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 6 Ans 10/2010 - 36. Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 14. 3. 2012, č. j. Na 62/2012 - 5, tak, že návrh žalobce ze dne 18. 2. 2011 na obnovu řízení směřujícího proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 6 Ans 10/2010 - 36, odmítl.

[3] Podáním ze dne 16. 4. 2012 výslovně adresovaným Městskému soudu v Praze se žalobce opakovaně domáhal „žaloby na obnovu řízení“ ve věci 9 Ca 370/2009, přičemž tvrdil, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2012, č. j. Na 62/2012 - 5, je protiprávní, protože se Nejvyšší správní soud dle žalobce nezabýval porušením základních práv zaručených Listinou základních práv, přičemž žalobce dovozoval povinnost správního soudu zabývat se jeho soudní rehabilitací. Žalobce dále shledával novou skutečnost v přijetí zákona č. 262/2011 Sb., o účastnících odboje a odporu proti

komunismu. Žalobce se proto domáhal, aby žalované a Všeobecné zdravotní pojišťovně (sp. zn. 9 A 142/2010, 9 Ca 89/2009) byly uloženy povinnost podle ustanovení § 81 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Návrh žalobce ze dne 16. 4. 2012 na obnovu řízení fakticky směřující proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2012, č. j. Na 62/2012 - 5, je nepřípustný a Nejvyšší správní soud jej musel odmítnout. Nejvyšší správní soud totiž nepřehlédl, že ačkoli se žalobce domáhá obnovy řízení vedeného před Městským soudem v Praze, argumentací obsaženou v podání ze dne 16. 4. 2012 brojí proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2012, č. j. Na 62/2012 - 5, a nesouhlasí s tam uvedenými závěry.

[5] Podle ustanovení § 111 s. ř. s. řízení ukončené pravomocným rozsudkem se na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, popřípadě bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, jestliže výsledek obnoveného řízení může být pro něj příznivější.

[6] Z ustanovení § 111 s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že obnova řízení jako mimořádný opravný prostředek je přípustná pouze proti rozsudkům správních soudů – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2010, č. j. 6 Ads 88/2010 - 194. V posuzovaném případě se však žalobce domáhá obnovy řízení směřující proti usnesení Nejvyššího správního soudu, jímž bylo rozhodnuto o odmítnutí jeho návrhu na obnovu řízení. Návrh žalobce na obnovu řízení ze dne 16. 4. 2012 tudíž nesplňuje podmínky řízení stanovené ustanovení § 111 s. ř. s. Jelikož je taková vada neodstranitelná, rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že návrh žalobce ze dne 16. 4. 2012 na obnovu řízení fakticky směřujícího proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2012, č. j. Na 62/2012 - 5, odmítl.

[7] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že již při rozhodování o návrhu na obnovu řízení ze dne 18. 2. 2011 zvažoval dotčení základních práv žalobce garantovaných ústavním pořádkem, neboť jak traktuje Ústavní soud (např. nález Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2002, sp. zn. I. ÚS 336/99) základní práva prozařují celým právním řádem. Přesto však Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že argumentace žalobce dovolávající se jeho základních práv a svobod a přijetí zákona č. 262/2011 Sb. neodůvodňuje to, aby Nejvyšší správní soud postupoval v rozporu s kogentními pravidly obsaženými v ustanovení § 111 a násl. s. ř. s. Dovolává-li se proto žalobce své rehabilitace a zákona č. 262/2011 Sb., musí jej Nejvyšší správní soud odkázat na tyto předpisy a na tam upravená řízení. Obnova řízení (žalobcem nesprávně označená jako žaloba na obnovu řízení) nemá podle názoru Nejvyššího správního soudu sloužit k tomu, aby bylo účastníkům řízení umožněno rozšiřovat předmět původního řízení vedeného před správním soudem, resp. nahrazovat řízení podle zvláštních předpisů.

[8] Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu